

мания, върнѣ се съ широки знания по Еллинския языкъ, като черпалъ отъ Германскитѣ гръцки учебници много нѣщо и ги приспособилъ въ своитѣ отъ сетнѣ напечатани Димостенови противъ Македонския Филипа слова, и отъ сѣтнѣ станѣ единъ прочутъ филологъ и писателъ въ Цариградъ, подъ името Проклисъ Васиядисъ, страшенъ гръцки патриотъ и на скоро починалъ сега въ Цариградъ), Иларионъ Макариополскій който бѣше принуденъ да посѣщава това училище (по долѣ ще го разяснимъ), азъ, Раковскій и проч.; отвори се прѣспирня силна за едноврѣмешнитѣ Български войни съ Гърцитѣ, които Раковскій отъ голѣмъ патриотизмъ възхваляваше доста, а Гърцитѣ прѣдставлявахъ Българитѣ, като глупави, и че ужъ, приближили до морето и мислили, да е *риба-чорба* и си извадили лъжицитѣ да сърбжтъ, а Раковскій имъ се подиграваше, че Гърцитѣ, като видѣли Българекитѣ царвули натопени по край морето, мислили, че е ахта-подъ и ги земали да ги варжтъ и пр. и пр. На другия день рано, като отидохъ въ стаята на Раковскій, който още спѣше, виждамъ една голѣма дървена лъжица закачена надъ главата му за подигравка. Събудихъ го да види! Той ги напеува по български и по Котленски и съ това се задоволи.

II-о Директора Владиката Самуилъ, който ни прѣподаваше философията и Риторика, имаше обичай сутрень, прѣди да начне прѣподаванието, да изчита нѣделния възкресенъ тропаръ, или празничния, а сетнѣ да сѣднепъ и да начне прѣподаванието. Единъ день тамамъ изчете молитвата, ето ти, че влязъ Раковскій. Владиката ядосанъ му каза: „ти сѣ подиръ молитвата пристигащъ и кой знае, да ли знашъ тойзи тропаръ“ (Бѣше подиръ Петдесятница „Благословенъ еси Христе Боже нашъ, иже прѣмудри ловци и пр.). Раковскій му отговаря „знамъ го на языка си“. — „Изчети го“, каза му Самуилъ, а той почнѣ да му чете: „Царю небесний, утешителю и пр.“ — Азъ